

надлъжъ, а и по срѣдата на коремчето сж изпъстрени съ черни петънца. Главичкитѣ имъ сж черни, съ бѣличко отъ страни. Това сж *синигерчета*. Тѣ нито една секунда не се спиратъ, подскачатъ и презъ всичкото време търсятъ насѣкоми и тѣхнитѣ личинки подъ коритѣ на дърветата, между листата, въ пукнатинитѣ на клонитѣ и непрекъснато цвърчатъ: „Ци-ци-ци! Ци-ци-ци! Пинъ-пинъ! Трихъ!“ Отначало гръмко, откъслечно и съ металиченъ гласъ, а къмъ края все по-тихо и по-тихо. Тѣ сж толкова подвижни и докато ги зърнемъ, изчезватъ мигомъ отъ очитѣ ни.

Освенъ синигерчета, ние следъ малко видѣхме и други птички. Посрѣдъ дебелиѣ елови клони прехвъркна една съвсемъ мъничка птичка, която едвамъ забелязаме. Това бѣше *мушитрънче*. Мушитрънчето е по-малко отъ врабчето и сингерчето. По външния си видъ е сива птичка. Ако го разгледаме по-отблизу, ще видимъ,

Качулато мушитрънче

че то има зеленикаво гръбче и малко жълто качулче на главата. Тази птичка предпочита да живѣе въ еловитѣ гори. Голѣмъ изтрѣбителъ е на вреднитѣ насѣкоми, които се вѣдятъ по еловитѣ дървета. Храни се и съ семенцата отъ плода на елата.

Азъ показахъ на моя другаръ една сива и пс-тричка птичка, която лазѣше отдолу нагоре по ствола на единъ голѣмъ боръ. Клюнчето ѝ бѣше доста дългичко, тънко и малко извито отъ основата къмъ края. Това бѣше птичката *дърволазка*. Тя прекарва цѣлото си време като лази по стѣблата на дърветата и търси подъ коритѣ имъ насѣкоми. И често чирика: „Цси! цси!“